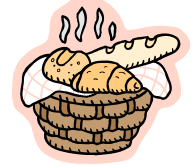

MANNA

VII. évf. 10. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2011. október

Nyomkeresés

*Az eke szarvára vetettem kezem,
és nem kívánok hátranézni, Uram,
csak előre, a barázdák nyomán,
hogy a nyomodon vezessen utam.
Ha kell, sírva is vetni a magot,
hogy vigadozással arassak majd,
de azt se bánni, hogyha más arat,
és megelőzni mosollyal a bajt...*

*Szeretném meglátogatni a foglyokat,
s fölvidíteni a betegeket,
hogy azt mondjad Te ama nagy napon
Uram,
hogy mindezt megtettem – Veled!*

Lukátsi Vilma

Az eke szarva

Luk 9:62

A vonaton ülök. Hazafelé tartok egy újabb izgalmas és fárasztó nap után. Az emberfia már akkor szerencsés, ha talál egy helyet a zsúfolt vagonban, nemhogy a társaságot ő válogassa meg. Én is leginkább tűrök és lazítani próbálok. Eszembe jut egy rendszeres kis utazó: egy ötéves forma fiúcska - vörös hajú, „pulykatojásképű” -, az apukájával utazik mindig, be nem áll a szája, le nem merül az energiája, hangoskodik, folyton be-be tör a komfortzónámba, édesapja pedig rendíthetetlen nyugalommal válaszol „miért” kezdetű kérdéseire, és odaadóan igyekszik csillapítani kislánya ingeréhségét. Boltosat, orvososat játszanak, mesélnek egymásnak. Ők a kétszemélyes utazó színtársulat, a vagon utasai pedig a publikum. Kényszerű szereposztás, de jobb híján megteszi. És most egy kicsit még hiányzik is.

Egyszer csak egy hasonló korú kislány veszek észre. Feltűnően unatkozik, de azzal a fajta unalommal, amin látszik, hogy ebben évek rutinja van már mögötte. Meglepődök: egy ekkora gyerek egyedül utazna? Aztán egy felnőtt, ki tudja, miért haragosan rászól a szemközti ülésből, majd visszatemetkezik az újságjába. Tehát ő is az apukájával utazik! De vajon miért érez fájó különbséget a két utazó páros között? Ez nem csak arról szól, hogy az egyik apuka többet foglalkozik a kislánnyal! A

titok mélyebben húzódik. Ott, amit úgy nevezünk: *elkötelezettség*.

Korunkban ez a szó egyre kevesebb jelentőséggel bír. Az ókorban még nem volt szükség írásba foglalni egy szerződést! Ami szóban megkötött, az *kötötte* a szerződőket. Később, az etika lazulásával már eskütételre volt szükség. Jézus már így kell, hogy figyelmeztessen: „*Én pedig azt mondom nektek, hogy egyáltalán ne esküdjétek (...) Ellenben a ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, az a gonosztól van.*” (Mt 5:34-37) Tehát nem az eskü van a gonosztól, hanem az a folyamat, amikor szavunkat nem tartjuk be, egyre inkább erről ismernek minket, és már kénytelenek vagyunk fogadkozni, esküdni, mert hitelünket veszítettük. Az *elkötelezettség* lassan ismeretlen korunk embere számára. Most már nem csupán az a gond, hogy nem tartjuk be a szavunkat. El sem jutunk odáig, hogy ígéretet tegyünk! A fiatal párok csak összebútoroznak, mondván: „Honnan tudnánk előre, kibírjuk-e egymást?”, és hogy „Miért kössem hozzá magam egy másik emberhez, akiben csalódhatok?”. Talán mások kiégett életére, kapcsolataira néznek. Mai világunk sajnos azt akarja megtanítani velünk, hogy ne bizzunk senkiben, és csak addig tartsunk ki valaki vagy valami

mellett, amíg érdekünk azt diktálja. No meg azt, hogy ha nem köteleződünk el, nem lehetünk ígéretszegők, és így szentek lehetünk! Emiatt még a döntési *helyzeteket* is elkerülhetjük. Mindent és mindenkit csak kipróbálunk. Így van ez iskolánkban, munkahelyünkön, a politikában, egyre több családban.

De nem úgy Isten országában! A mi Urunk arra nevel minket, hogy döntéseket hozzunk. A döntésekkel meg gyakran áldozatot. Odaszánjam-e az életemet Nekik? Vele kezdem-e ezt a napot is? Vállaljak-e szolgálatot a gyülekezetben? Részt vegyek-e az alkalmakon? Az Úr Jézus arra is tanít, hogy elkötelezettek legyünk. A szavunk legyen *igen*, vagy *nem*. Ne *talán*. Ne *később*.

Ne *majd*. Jézus követői az eke szarvára teszik kezüket, és mennek. Nekidőlnek, és célegyenest futnak. Nem akarják feladni! Ha elesnek, szárnyra kelnek, mint a sas. Ő ad erőt, hogy elkötelezettek legyünk házasságunkban, családjunkban, munkánkban, szolgálatainkban. Hogy a cél érdekében lemondjunk a kényelemről is, ha kell.

A vöröshajú kisfiú apukájáról világít, hogy életét a fiára szánta. Benne az elkötelezettség megtestesülését látom. Vajon én is ilyen elkötelezett vagyok az életem ügyeiben? És Jézus követésében?

Nagy Péter

TALLÓZÓ

Istennel való kapcsolatod elhidegült...

Olvasd el figyelmesen! Isten színe előtt elcsendesedve, vizsgáld meg önmagadat minden mondatnál! Légy ki-méretlenül őszinte önmagaddal szemben!

- ha nem szívesen beszélsz lelki dolgokról.
- ha szívesebben forgolódsz világi társaságban, mint hívők között.
- ha kerülöd az imaórákat, és csak egyszer egy héten, vasárnap veszel részt istentiszteleten.
- ha kapva-kapsz az alkalmon, amikor onnan is elmaradhatsz.
- ha a munkát az Úrért inkább lelkiismereted megnyugtatására végzed, és nem az Ő dicsőségére, nem a gyülekezet épülésére.
- ha minden igehirdetőt kritizálsz, egyik sem tud a szád íze szerint beszélni. Az egyik nem elég intelligens, nem elég elegáns. A másik nem elég közvetlen, a modora oktató és egyhangú. A harmadik túl személyes és mindig csak erkölcsöt prédikál.
- ha arra ügyelsz, hogy mások ne tekintsenek téged szüklátóköriinek, de azzal nem törödsz, hogy ezzel hűtlen és engedetlen vagy az Úr iránt.
- ha nem félsz a kísértésektől és játszol a veszéllyel.
- ha elismerést és megbecsülést keresel, és mindig tudni szeretnéd, hogy mit gondolnak, és mit mondanak rólad.
- ha könnyen ítélsz egyesek nyomorúsága felett, ahelyett, hogy szomorkodnál és imádkoznál értük.
- ha nem mersz figyelmeztetni, amikor látod a bűnt, mert attól félsz, hogy kicsúfolnak, de attól nem félsz, hogy hallgatásoddal megszomorítod Istent.
- ha nem tudod elviselni azt, amikor egy hibádra rámutatnak, hanem mindenáron igazolni akarod magadat.
- ha türelmetlen vagy és fölényes a mások hibáival szemben.
- ha Bibliádat már csak megszokásból olvasod, és nem vonatkoztatod magadra.
- ha más könyv jobban érdekel, mint az Ige.
- ha kifelé többnek akarsz látszani, mint ami otthon vagy; és mások előtt jó keresztyénnek mutatod magadat, de otthon leszállítod a normát.
- ha az örök élet helyébe mulandó értéket helyezel.
- ha megrestültél Isten szolgálatában, és csak menteged magad.
- ha a tévtanok elterjedése miatt már senkinek sem akarsz hinni.
- ha elveszítetted a Szentlélek örömét és buzgóságát.
- ha amikor Isten fenyít, te csak a saját bajoddal vagy elfoglalva, és panaszkodsz, szenvedsz, ahelyett, hogy tisztulást keresnél.
- ha elismered ugyan, hogy a bűn megkörmölyékezt és elejt, de nem szaladsz el attól.
- ha mindent elismersz, de nem változol meg.

Ezek biztos jelei annak, hogy lelki életed meghanyatlott, és visszaestél.

*Forrás: Vetés és Aratás
Közreadta: Ökrösné Margó*

ISMERJÜK EGYMÁST?

Tévesen írtam a legutóbbi interjú előtt, hogy utolsóként mutatkozik be egy új előljáró testvér. Bár bevallása szerint ő megörült ennek, de mégsem marad ki a sorból **ifj. Ádány Béla** testvérünk, aki szintén új előljáróként szolgálja Istent és a gyülekezetet. Legtöbbünknek Béci (remélem, ezzel nem bántom meg), hiszen itt nőtt fel a gyülekezetben. 13 éves volt, amikor én megismertem, és rögtön jó és maradandó benyomást tett rám. A gyülekezeti felvételem estéjén a lenti kisteremben kellett várakozni. Én voltam az utolsó, és nagyon izgultam. A tanácskozási órán részt nem vehető gyerekek is ott játszottak. Béci jó érzékkel elélem állt, és azt mondta, hogy mondjam el nekik a megtérésem történetét. Ezzel lekötötte a figyelmemet, és szinte szárnyalva, felszabadulva mentem fel a meghallgatásra. A praktikusság és a jólelkűség hasznos párosítása már akkor jellemezte őt, ami azóta is jó tulajdonságai között szerepel. ☺ Ezzel a lelkülettel ajánlom a következő interjút testvéreimnek, amiből sok területét megismerhetjük Béci életének.

– *Kérlek, beszélj arról, hogy mikor, hol és milyen családba születtél, kik a szüleid, hogyan és hol teltek gyermekéveid, milyen volt az unokatestvéreiddel felnőni?*

1978-ban születtem Budapesten. Édesapám Ádány Béla, édesanyám Bereczki Vilma. Egyedüli

gyerek vagyok a családban, de ahogy ez Judit kérdéséből is kiderül, népes rokonsággal voltam, vagyok körbevéve. Négylakásos társasházban lakunk, így mellettünk is és fölöttünk is édesapám egy-egy testvére lakott, (összesen négy testvér a házban) így az unokatestvéreimmel mindig elfoglaltuk magunkat. Gyerekkoromhoz hozzátartozott, hogy (Anyukám szerint az egyik védőoltás után) igen rossz étvágyam lett, és a növekedésem sem volt megfelelő. Hogy ezt nem egy általános gyerekkori rossztétvágyúságnak kell érteni, hanem komolyabb volt annál – annak ellenére, hogy az összes orvosi lelet félévéről-félévre negatív volt – az mutatja, hogy 6 éves koromban még nem engedtek az orvosok iskolába, mert 12 kg voltam. Kb. 3-4 éves lehettem, amikor a rossz étvágy miatt egy alkalommal úgy legyengültem, hogy 1 hétig nem tudtam lábra állni, csak másztam a földön. Ez aztán később változott...

– *Milyen volt a budai gyülekezet, ahol felnőttél; hogy érezted magad gyerekként, majd ifjúként a gyülekezetben?*

Pezsgő, étellel teli közösségi alkalmak jellemezték azt az időszakot, amikor gyerek voltam. Érdekes visszaemlékezni arra az időre, amikor a gyülekezetünknek kb. 250 tagja volt, és az imaház megnagyobbításáról, illetve az ülőhelyek számának megnöveléséről beszéltek többen. Lelki fejlődésemben a szülők mellett hálás vagyok Istennek Mike Mária néniért, akitől sokat tanultam. Emlékszem Anci néni részletes tanítására. Amikor éneket, vagy igeverset tanított, akkor minden soráról, elmondta, hogy miről szól. Szakács bácsi alkalmi is sokat jelentettek számomra.

Hetedik osztályos voltam, amikor Misi elhívott ifjúságira. Akkor éppen a Zsidókhoz írt levelet tanulmányoztuk. Alapos bibliatanulmányozás, sok áldás kísérté

ezeket az alkalmakat. Ezután a körülmények úgy hozták, hogy ifjúságunk vezető nélkül maradt. Ezt nehezebb időszakként éltem meg, de jó volt megtapasztalni, hogy Isten alkalomról alkalomra vezetett bennünket.

– *Hogyan történt megtérése, milyen út vezetett a Megváltóval való találkozásodhoz? Hol és ki által történt a bemelegítésed?*

A megtérés számomra hosszú folyamat volt. A jó közösségi alkalmak ellenére én valami miatt nem igazán szerettem imaházba járni. Amolyan fölösleges időtöltésnek gondoltam. Ennek ellenére nagy hatással voltak rám a bibliaköri alkalmak, és a prédikációk még gyerekként is. Kettős érzés volt bennem. (Itt szeretném megjegyezni, hogy fontosnak tartom, hogy a gyerekek is részt vegyenek az istentiszteleten, mert elkaphatnak egy-egy olyan gondolatot, ami később egy életre meghatározó lehet a számára. Erről esetleg a szülőnek akkor halvány fogalma sincs, mert esetleg rajzol, vagy szöszmötöl közben a gyerek.)

Istenünk többféleképpen is megszólított. Többször voltam már akkoriban Tóalmáson is, és hallgattam kazettákról is prédikációkat. Hosszú lelki harc után sokszor átgondolva döntöttem úgy, hogy Istennek átadom az életemet, kb. 13 évesen. A bemelegítésem 15 éves koromban, 1993. december 12-én történt, Gerzsényi László lelkipásztor testvér által.

– *Milyen szolgálatokba kapcsolódtál be, miután a gyülekezet tagja lettél?*

Műszaki érdeklődésemből adódóan kisebb koromban Nagy Rudi bácsi mellett egyszer-egyszer bekapcsolódtam az istentiszteletek magnófelvételébe.

Legtöbb alkalommal a keverőpult kezelését végeztem, s alkalmanként végzem ma is. Kicsit háttér jellegű szolgálat. Nagyon fontos megjegyezni, hogy bármilyen ilyen jellegű technikai rendszer akkor működik jól, ha azt a gyülekezet, a hallgatóság nem veszi észre, pontosabban fogalmazva nem vesz róla tudomást. Ha egy ilyen technika, egy alkalmon látványos „szerephez” jut, akkor nagy baj van. A meccseken sem a bíró ugrabugrásait nézzük, hanem a focit. (Kivéve, ha a meccset Kassai Viktor vezeti.) A másik, amit tudni kell róla, hogy elkötelezettséget kíván.

Emellett ha valaki kért (kér) az istentiszteletekről hanganyagot kazettán, ezeknek a másolását végeztem. (A magnókazetták másolása az utóbbi időben visszaszorult, a technika fejlődése, és a magnókazetták egyre nehezebb beszerezhetősége miatt.) Itt szeretném megjegyezni, hogy habár az istentiszteletek egy része jelenleg még kazettán is rögzítésre kerül, ennek ellenére a kazettamásolás, már csak korlátozottan és nehézkesen oldható meg.

Boda Misi és Ibolya menyegzője után valamivel (akkor debütáltunk) alakult egy kis fúvós csoport, jórészt családtagokból. Ez Lukács Tamás lelképásztor testvér ideje alatt élte a „fénykorát”. Budán is zenéltünk jó néhányszor, de többször kísértük el Tamás testvért, amikor vendégként hívták valahova szolgálni, valamint régebben a kamaraerdei nyugdíjas otthonban is rendszeresen fújtunk. Azóta több résztvevőnek megváltozott az életkörülménye, így abbamaradt.

Évekkel ezelőtt, amikor megkértek imaórát vezetni, majd később prédikálni, ezt végképp összeegyeztethetetlennek tartottam saját képességeimmel és akaratommal is. Mégis a szükség úgy hozta, hogy bekapcsolódtak ebbe is és nem akartam, hogy ezzel valami módon Isten iránt engedetlen legyek.

2006 őszén elindult a gyülekezetünk honlapja, és attól kezdve csinálom a felkerülő istentiszteletek hanganyagainak a szerkesztését.

Kb. két éve hívtott Tünde, hogy szívesen venné, ha jönnék az énekkarba. A hétköznapi monoton munka után áldásomra szolgálnak a csütörtök esti énekpróbák, ezek kikapcsolódást és felüdülést jelentenek számomra.

– *Hogyan alakultak iskolás éveid? Milyen szakmát tanultál? Milyen világi munkahelyeken dolgoztál/dolgozol jelenleg?*

Az általános iskola után műszaki szakközépiskolát végeztem. Már gyerekkoromban is érdekelték a természettudományok, a fizika és ezen belül az elektronika, így nem volt egy percig sem kérdéses számomra, hogy ilyen területen tanuljak tovább. A szüleim nagyon bölcsen álltak a pályaválasztásom kérdéséhez, mert soha nem köteleztek, vagy erőltettek egy általuk vélt vagy jónak tartott szakterület megtanulására. (Csak arra, hogy tanuljak szorgalmasan.) Ezt azért írom le, mert gyakran hallom, hogy vannak, akikre a szüleik ráerőltetnek valamilyen szakmát, vagy olyan szakterületen kell diplomát szerezniük, amit ki nem állhatnak. Ebből nem szokott jó kisülni. Persze egészen más az, ha a gyerekeknek semmi ötlete nincs, így a szülő figyelve az érdeklődési körét, segíti a pályaválasztásban.

Az érettségi után ott maradtam még egy évet a középiskolában, és ipari elektronikai technikus vizsgát tettem. (Itt szeretném hozzá tenni, hogy a szakközépiskola elvégzésénél fontos szerepet játszott az időzítés, amit hiszek, hogy nem a véletlen műve. Ugyanis a középiskolában a mi évfolyamunk volt az utolsó „normális” klasszikus hagyományos tanrendű képzés. Az utá-

nunk következő évfolyamon már az úgynevezett világbanki képzési rendszer volt, /Világbank által támogatott/ ami jelentős tanítási színvonalésszel járt.

Ezután belevágtam a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola elvégzésébe. Felvételiznem nem kellett, mert a hozott pontszámok elegendőnek bizonyultak. Az államvizsga után egy kissé viszonylag nehezebb év következett. Még nem kaptam diplomát, mivel nem volt nyelvvizsgám. Az ezt követő évben jórészt nyelvet tanultam, jártam tanfolyamról tanfolyamra, és a nyelvvizsgám nem könnyen ugyan, de sikerült.

2002 novemberétől a Ganz Transelektro Közlekedési Rt.-nél kaptam állást, az elektronikai próbateremben. Itt a cég által gyártott járművek (jórészt trolis) áramköreinek a tesztelésével, bemérésével és javításával, foglalkoztam. A cég 2006-tól Ganz Skoda-ként működött. 2009-ben megszűnt az állásom, így több hónapi munkanélküliség után 2009 év végétől egy kis kft.-nél, a Hungarotrain-nél dolgozom, ahol vasúti járművek áramköreinek a szervizelését végezzük.

– *Kérem, hogy beszélj életed kiemelkedő próbáiról, arról, hogy hogyan és milyen élethelyzetek által tanított Isten eddigi hívő életedben? Hogyan formálta jellemedet?*

Isten a hétköznapiak során folyamatosan napról napra próbálja formálni a jellememet. Ez van hogy jobban sikerül, van hogy kevésbé. (Mármint a jellememnek sikerül kevésbé formálódnia.)

Az Istenünk kegyelméből való élés megtanulása, nálam különösen hosszú folyamat. Mindemellett sok hála-ra való okom van. Ha belegondolok, hogy van munkám, megélhetésem, fedél a fejem fölött, szüleim, gyülekezet. Ezek mind-mind hála-ra való okok, amiket az ember csak így összel a hálaadó napok szezonjakor gondol végig. Ezekben a hálaadásokban szeretnék a hétköznapiak alatt is napról napra fejlődni.

– *Van-e kedves igéd, éneked, és miért az?*

Mindig bajban vagyok, ha megkérdezik a kedvenc ételemet, a kedvenc színemet, vagy írómat. Nincs ez másképp az igeverssel, és az énekekkel sem. Ez azért van, mert sokszor szinte lehetetlen a sok kedvenc közül egyiket a másik elé helyezni.

Természetesen több kedves igeverssem van, azért váltak ezek meghatározóvá az életemben, mert egy-egy aktuálisabb vagy nehezebb élethelyzetben különösen éreztem, hogy ezek most csak pont nekem szólnak.

Ilyenek például: „*De most így szól az ÚR, a te te-remtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.*” (Ézs 43, 1-2)

„*Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak.*” (Ézs 44,22)

„Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem. De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.” (Zsid 10, 38-39)

Ezek csak példák voltak, van még sok ezeken kívül.

Nemrég találtam az interneten egy éneket, nagyon megtetszett, de csak angolul volt meg. Hosszas nyomozás után jöttem rá, hogy magyarul is megvan. „Csak Krisztusban kaptam reményt...” Ez inkább megint csak egy példa a nagyon sok közül.

– *Hogyan élted át Isten vezetését abban, hogy elvállald az előjárói szolgálatot?*

Öt évvel ezelőtt már megkeresett Gulyás Jenő testvér azzal a kérdéssel, hogy vállalnék-e előjárói szolgálatot. Akkor határozott NEM volt a válaszom. A legutóbbi megkeresés alkalmával kicsit bővebben átbeszéltük ezt a kérdést. Amikor az előjárói kör bővítésének az igénye felmerült, úgy merült fel, hogy a gyülekezetünk jelenlegi vezetésének szüksége van fiatalokra, akik bizonyos kérdéseket más szemszögből látnak, bizonyos területekre több rálátással bírnak, és ezzel a gyülekezet vezetését segítik. Kezdetben ugyan vacilláltam,

hogy elvállaljam-e ezt a szolgálatot, de amikor szembe-sültem azzal, hogy ez egy segítségkérés felénk – így fe-lém is – az előjáróság részéről, akkor megbizonyosodtam benne, hogy ez egy szükséges és fontos szolgálat, és jól teszem, ha elvállalom. Ezt egyben különös megtiszteltetésnek is tartom. Az előjárósági alkalmaimon különösen tetszik az a gyakorlat, hogy egy-egy alkalmat egy kb.20-30 perces áhítattal kezdünk.

– *Hogy telnek a hétköznapok, milyen terveid vannak?*

A hétköznapjaim teljesen hétköznapian telnek. Életcé-lom az, hogy Istenünk dicsőségére éljek, valamint a gyülekezet, és a társadalom áldásos és hasznos tagja le-gyek.

– *Köszönöm kedves és őszinte válaszaidat. Kívánom, hogy életed minden napján ez az ige jellemezzen téged:*

„Az Isten útja tökéletes, az Úr beszéde színigaz. Pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek. Van-e Isten az Úron kívül? Van-e kőszikla Istenünkön kívül? Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat.” (Zsolt 18, 31-33)

Ádány Judit

BÚCSÚZUNK

**Uri Zsigmondné Kocsis Rózsa
(1918 – 2011)**

*„Rá gondolok – és évek sora száll,
Repülök velük, akár a madár.
Évek elszálltak, - suhan az idő,
De a lelkemben mind nagyobbra nő
Felé a hála és a szeretet,
S mind többször hullat fájó könnyeket
Szemem, mert látja, látta, jól tudom,
Hogy mennyit küzdött életharchokon.”*

Édesanyám 1918. december 20-án született egy kis al-földi faluban, Hosszúpályiban. Szülei egyszerű hívő

emberek voltak. Heten voltak testvérek, ő volt a hatodik. Korán befogadta szívébe Megváltóját. Sokat mesélt a debreceni ifjúsági konferenciákról. Ők Hajdúbagason laktak, így gyalogosan tették meg az utat énekelve a debreceni nagyerdőig, ami nem kevés távolság. (18 km) Ezeket szép emlékként őrizte szívében, hiszen még 90 évesen is énekelte az ifjúsági indulókat, énekeket, mondta a verseket.

Az otthoni szegényes körülmények miatt hamar dolgozni kezdett Debrecenben. Nem volt könnyű szinte még gyerekként elszakadni a szülői háztól. Majd megismerkedett Uri Zsigmonddal, akivel 1947. március 26.-án kötöttek házasságot. Kismarjába költöztek, ahol el-indult közös küzdelmes, de boldog életük. Napszámos-ként dolgoztak a mezőkön, arattak, szénát gyűjtöttek stb., amit éppen sikerült elvállalni. Két gyermekük szü-letett: 1948-ban Zsigmond, 1950-ben én, Rózsika.

Édesapám később Debrecenben kapott munkalehe-tőséget, így naponta ingázott Debrecen és Kismarja kö-zött. Édesanyám otthon nevelt bennünket, vezette a ház-tartást, gondozta az állatokat. Így teltek az évek.

Isten útjai kifürkészhetetlenek. Úgy látta jónak Mennyei Atyánk, hogy 1963-ban felköltöztünk Buda-pestre. Szüleimmel mindent magunk mögött hagyva új életet kezdtünk a fővárosban. Itt találtunk lelki otthonra az Alsóhegy utcai gyülekezetben. Szüleim hittek benne, hogy Isten vezeti őket és a nehézségeken átsegít ben-nünket. Sokat láttam őket sírni és imádkozni ebben az időszakban, de ez talán még jobban összetartotta a csa-ládot. Szeretet és békesség költözött szívünkbe a nehéz-ségek ellenére, hiszen 1964-ben újból volt saját ottho-

nunk a XII. kerületi Irhás árokban. Felejthetetlen számomra az ott eltöltött első karácsony. Az udvarunkba ültetett akkori csöpp fenyő mára hatalmas óriássá nőtt, a család szimbóluma lett. Ahogy nőtt a fa, úgy terebélyesedett családuink is. Férjhez mentem, testvérem megnősült, jöttek az unokák és az Irhás meleg családi fészkek lett. Egész nyáron kint voltak szüleinknél az unokák. Négy gyerek zsvajjától volt hangos a ház, az udvar, de ők élvezték és boldogok voltak.

Édesanyám 1971-ben súlyos gerincműtéten esett át, majd leszázalékolták. Soha nem panaszkodott, mindig szótlanul tűrte a fájdalmakat. Isten csodálatosan megerősítette őt testileg, lelkileg. Igazi nagy törés, megpróbáltatás édesapám halála volt, aki teljesen váratlanul hagyott itt bennünket 1997 februárjában.

Egyedül maradt, de nem volt magányos. Mindig azt mondta, ő nincs egyedül, hiszen az Úr Jézus vele van. És ez így is volt. Isten csodálatosan vezette, adott testvéreket a gyülekezetben, akikkel napi kapcsolatban lehetett telefonon, együtt imádkozhattak, beszélgethettek telefonon, néha személyesen is. Sokat jelentett ez neki, amiért én is hálás vagyok először Istennek, aztán a testvéreknek. Jó volt megtapasztalni a testi család mellett a lelki család közelségét.

Nagyon szeretett bennünket, gyakran gyönyörködött a kilenc dédunokában, akik nagy szeretettel vették őt körül.

Az utóbbi évben kezdett egészségi állapota romlani, de ő ragaszkodott otthonához. A jó levegő, a madárcsicsérgés, a kert volt éltető eleme. Amikor már nagyon muszáj volt, csak akkor hoztuk el hozzánk. Az utolsó három hónap nehéz időszak volt számára, hiszen ő, az örökmozgó, ágyhoz volt kötve. De nem zúgolódt, igaz, vágyott haza. Ha elfogadta a jót, ezt is el kell vi-

selnie – mondta. Isten végig vezette küzdelmes életútján és még megadta azt a kérését is, hogy ne kelljen őt hosszan ápolni egyik gyerekének sem. Utolsó szavai ezek voltak: *köszönök, mindent köszönök.*

2011. június 30-án költözött végleges otthonába Megváltó Urához. Temetésén Lukács Tamás lelkipásztor testvér hirdette az igét.

Élete áldás volt számunkra, továbbra is a szívünkben él. Az egykor étellel teli, vidám Irhásban ma már csak a némaság honol... Olyan csendben ment el, amilyen csendben élt. Ő egy egyszerű, de nagyszerű ember volt. Nagy úr támadt életünkben, mióta nincs közöttünk. Nagyon hiányzik mindenkinek.

*„Hiszen nem halt meg, csak előrement
és csodálkozik rajtunk módfelett
miért sírunk? Ő jól érzi magát
Ott béke van, és nincsenek csaták,
vér se folyik, nincs ádáz gyűlölet
megbékéltek már ott az emberek,
a lelkek... s ő is már egy lélek ott
ahol énekelnek a boldogok,
Minket most már hogyha itt is hagyott,
de lelkét tükrözik a csillagok!
Még onnan is segítőkész szavát
meghalljuk; nem magányos odaát
mi se legyünk! Ez most az üzenet:
Vár bennünket, ő, ki előrement...”*

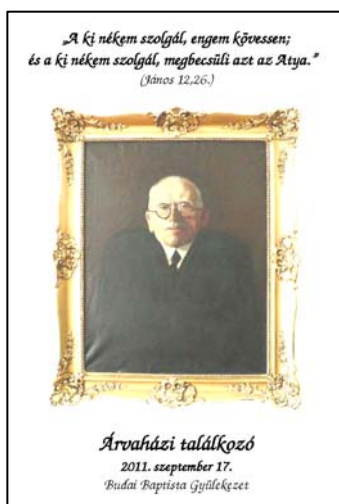
(Kárász Izabella: *Előrement*)

Gyöngyösi Jánosné Uri Rózsika

(IMA)HÁZUNK TÁJÁN

Árvaházi találkozó

2011. szeptember 17.

Gyönyörű, verőfényes szombaton volt az árvaházi találkozó, mely kibővült az akkortájt a környéken lakó testvérekkel, barátokkal. Elnézést kell kérnem a szervező testvérektől, hogy én egészen Agárdig bővíttem ezt a kört, mivel nagyon vágyakoztam találkozni a rég nem látott testvérekkel, barátokkal.

Iren testvérem már az

ajtóban mondta, hogy sok meglepetés vár rám, és az első volt, hogy megpillanthattam Tóth Gabikát, nekem csak Babit, Nikodémmé Olgit, Jutka testvéremet, Takács Irénkét, Vida Pirit. Elsőre mindig a leánykori név ugrik be, de hiszen itt, az árvaházi imaházban volt a bölcsőnk, és az akkori név áll a szívünkhöz közel még sok-sok év után is.

Nagy örömmel üdvözlöttük Beharka Pál testvért és Mónikát. A jelenlévők többsége csak úgy köszöntötte: „szervusz Palika.” Azt hiszem, így csak az itt lévő árvaházi és a környékbeli társak hívják, hívhatják. Örömteli, kedves mosollyal köszöntötte az itt lévő árvaházi növendékeket: Novák Etelt, Herczeg Esztert, Pintér Tibort, Kalmár Jánost.

Beharka testvér jelenléte felidézte számunkra édesapja emlékét, akit az árvák atyjának hívtak. A találkozói emlékére mindenki egy kedves emléklapot kapott, az árvák atyjának fényképével, és az igével: „*Aki nékem szolgál, engem kövessen, és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.*”

A kölcsönös üdvözlések után Ádány Mihály testvér köszöntött bennünket az Úr Jézus szavaival: „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek*” De nagyon is nyugtalankodjék annak a szíve, aki még nem döntött Jézus Krisztus mellett. Még most van lehetőség a döntésre, használjuk ki a kellemes időt.

Imára csendesedtünk el, hálát adva Isten megtartó kegyelméért és kérve, hogy a jövőben is Ő legyen oltalmunk és erősségünk. Imáink meghallgatását az Úr Jézus vére érdemében vittük Atyánk elé, hiszen semmink nincs, amit adhatnánk magunkért.

A találkozóra egy alkalmi énekes füzet is készült, azokkal az énekekkel, melyeket a régmúltban is sokat énekeltünk. Beharka testvér oda állt-ült a kissé magas harmóniumhoz és megszólalt a hangszer. Mintha orgona szólalt volna meg a keze alatt, mint valamikor régen, a Vas utcai hangversenyteremben, ahol hallgattuk a testvér játékát. Nemcsak mi, hanem az egész, zenét szerető

baptista közösség. Nagy élmény volt. Most is zengett-zúgott a hangszer és mi énekeltük Istent dicsérő énekeinket.

Novák Etuska szólót énekelt, azt az éneket, amely fiatalon döntést érlelt benne az Úr Jézus követésére.

A finom ebéd után kötetlen beszélgetés kezdődött. Az ebédért hálás köszönet Sztasák Erzsike, Kissné Kati, Horpácsi Éva, Lukács Edit, Kiss Ági testvéreknek, akik sokat fáradoztak értünk.

Én az árvaházi fiúk és barátaik közelében ütem, és jó kis beszélgetéseket hallgattam. Elmesélték, hogy a háború után hogyan szedték szét a lőszereket, ütögették őket, hogy a puskaport kiszedjék. Egy üvegben gyűjtötték, de már nem hallottam, hogy mit is akartak vele. De Reviczki testvér megtudta, hogy miben ügködnek, és nem maradt el a büntetés. Ahogy elmondták, elég fájdalmas lehetett.

Nagy fegyelmet tarthattak az árvaházban, mert amikor Etuska mesélt valamiről és a fiúk (Nagy Lali, Czifranics Győző, Ulrichshoffer Józsi, Beharka Palika) nem hallgattak el, bizony keményen rájuk szólt. Mondta is, hogy nagy fegyelem volt az árvaházban, hiszen háború után nagyon sok gyermek volt ott és mi is lett volna fegyelem nélkül.

Az árvaház életébe bepillantást kaphattunk a sok fotón keresztül, amit a szervező testvérek album formájában adtak közre. Nagyon sok munka lehetett ezeket a fényképeket összeszedni a különböző helyekről. Ezek a fotók az élő történelem. Sokáig elnézegettük őket, felidézve az akkori eseményeket.

Sajnos nem hallottam a felvégen ülő testvérek beszélgetését, de láttam, hogy Novák Etelka és Dr. Páth Géza testvér is sok közös témát talált, Irén testvérem és Vida Pirike is.

Vétek Ferencné testvérnővel hálásan emlékeztünk Martin Jolánkára, aki sokszor vigyázott a kisfiamra amikor beteg volt és nekem dolgozni kellett, de vigyázott a Novák Klárira is. Szeretettel gondolunk rá.

Körünkben üdvözölhettük Tölgyes Izsák árvaházi nevelő unokáját. Eljött, hogy többet tudjon meg nagyszüleiről, akik már elköltöztek az örök hazába. Tölgyes

Izsák testvérek sokáig voltak a kiskőrösi szeretetház gondnokai. Novák Etelka és az itt lévő árvaházi növendékek sokat tudtak mesélni az unokának, aki Isten gyermeke családjával együtt. Dicsőség az Úrnak!

Jó volt együtt lenni a testvérekkel,

beszélgetni az elmúlt időről, elmondani a kapott áldásokat, melyeket tapasztaltunk életünk folyamán, és örülni, hogy további életünket is Isten kezébe tehetjük. Örülni, hogy Jézus Krisztus a mi üdvösségünk szerzője, személyes megváltónk és vár a mennyben.

Köszönöm Zsigovicsné Éva, Ádány Mihály, és a többi szervező testvéreknek ezt a felejthetetlen napot. Köszönöm a sok fényképet, melyet készítettek az alkalomról és már láthatjuk is a számítógépen.

Isten áldását kívánom a testvérek életére, testvéri szeretettel:

Bodó Lászlóné Bodosi Panni

Élménybeszámoló a 2011. évi árvaházi találkozóról

Nagy várakozással készültem a találkozó napjára, hogy egyáltalán el tudok-e menni, és hogy milyen idő lesz azon a napon, mert távolról utazni a jó idő sem mellékes, de hála a Mindenhatónak, megint megkaptuk a jó időt, mint legtöbbször is.

Még mindig a fülemben csengenek kedves énekünk szavai és dallamai: „Isten szeretett, váltságot szerzett, Isten szeretett, mert megmentett.” Igen, sokunkat, sok gyermeket, de felnőttet is megmentett az „Árvaházon keresztül”, és az otthon szolgálóin keresztül. Az árvaház adott menedéket a fázástól, éhezéstől sok-sok kisgyermeknek.

Ahogy a találkozón az élménybeszámolókon elmélkedtem, megfogalmazódott bennem egy gondolat, igaz, hogy árvaházi találkozón vagyunk, de inkább egy testvéri találkozón családi légkörben, hiszen mi nem is voltunk olyan nagyon „árvák”, hanem egy nagy családba kerültünk, ahol sok-sok testvért kaptunk, barátokat, s volt, aki anya helyett anyát, apa helyett apát kapott, és nem utolsó sorban gondoskodó, istenfélelemre való nevelést. Ez az Isteni szeretet mentett meg sokunkat nem csak a földi szenvedéstől, hanem a bűnözéstől is.

Az én szívemnek nagyon kedves volt (mint mindig) Ádány Mihály testvér üdvözlő szavai az igevers nyomán: „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van.*” (Jn 14,1-2)

Igen, csak hinni kell, hogy igenis van nekünk elkészített helyünk, és van nekünk egy olyan közbenjárónk, aki fogja a kezünk, vezet és vigyáz ránk.

Részemről felemelő érzés volt újra együtt lenni, együtt imádkozni és énekelni a kedves énekeket. Akik pedig nem tudtak személyesen eljönni, de leveleik által lélekben velünk voltak, és szeretettel gondoltunk rájuk is.

Nem utolsó sorban köszönet ismét a szervezőknek, a finom ebéd körül munkálkodóknak, és mindazoknak, akik a láncszemeket ismét ilyen szépen összefűzték.

„Áldott legyen a frigy, mely minket összeköt! Krisztus által, szeretetben, szilárd ez és örök.”

Testvéri üdvözléssel:

Gögh Béláné Herczeg Eszter Kiskörösről

TALLÓZÓ

A sátán fél, ha egység van a gyülekezetben

Jézusnak sok ígérete van a magányunkban való imádkozás vonatkozásában. A Máté 18,18-19-ben levő ígéret azonban a hívők egy csoportjának közös és egyetértő imádságára vonatkozik: „amit a földön megkötök – mondta Jézus – a mennyben is kötve lesz, és amit csak megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz. Ismét mondom nektek, hogyha közületek ketten a földön bármi dolog felől is megegyeznek (egyetértenek), és azt kéri, mennybéli Atyám meg fogja nekik adni.”

A 19. versben az „egyetértés” szó a görögben így hangzik: "szümfóneó", amiből a szümfónia (összhang, egyezés) szó ered. Jézus ebben a versben csak két gyermekének egységére hivatkozik, hasonlítva azt a zenei szümfóniához. Ez több mint az ima végeztével mások által kimondott egyszerű „Ámen”. A szümfónia a Szent Szellemmel együtt imádkozók közti mélyesleges harmóniát jelenti. Ha bármilyen

kicsiny keresztény közösség olyan egységes, mint egy jól vezényelt zenekar szümfóniája, akkor Jézus szerint minden imádságuknak olyan hatalma van, hogy minden, amiért imádkoznak, meghallgattatik.

Hogy miért van az ilyen gyülekezetnek ekkora ereje, annak okát maga Jézus magyarázza meg: „mert ahol ketten vagy hárman az én nevemben egybegyűlnek, ott vagyok közöttük” (20. vers). Krisztus, a Fő, teljes hatalmával jelen van az ilyen gyülekezetben, Ő van középpontban, ebből kifolyólag a pokol erői sem állhatnak meg azzal szemben soha.

Hogy miként tapasztalhatta meg ennek az erőnek a

valóságosságát a gyülekezet, az le van írva az Apostolok Cselekedeteiben. Úgy, hogy valóságosan megvolt a harmónia a közösségükben: „Ezek (az apostolok) mindnyájan egy akarattal kitaróan vettek részt az

imádkozásban... Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt... naponta állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban ... amikor ezt meghallották, egységesen felemelték hangjukat az Istenhez..."(ApCsel 1,14; 2,44-46; 4,24).

Mivel egy szellemi testbe voltak egybeszerkesztve Krisztus uralma alatt, így Isten hatalmát kifejthették az imádkozásban. Nem voltak magasan képzettek, nem volt társadalmi befolyásuk, nem volt pénzügyi háttérük, mégis teljesen összezavarták az akkori „tudományos világot”.

Amikor Péter börtönben volt, Heródes egész hadserege sem állhatott ellene ennek a korai gyülekezetnek, amelyik Isten előtt térdelt (Csel. 12,5-11). A Sátán királysága alapjaiban rendült meg ettől a gyülekezettől, amelyik egy testként nyomult előre, jelezve Krisztus győzelmét és hatalmát az ember életében mindenütt a római birodalomban (egy példa erre az ApCsel 19,11-20).

A mai időben a Sátán kicsúfolja a szétszakadt gyülekezeteket, amelyek trükkökkel, sok beszéddel, tanácskozásokkal, teológiai ismeretekkel, ékesszólással,

és begyakorolt kórusokkal kísérik meg, hogy kiszorítsák őt erősségéből. E próbálkozások egyike sem vezet eredményre a Sátánnal szemben. A gyülekezetnek tudnia kellene, hogy a győzelemhez Krisztus vezetése alatti egységes testté kell lenni.

Az a gyülekezet, amelyikben a keresztények közvetlen kapcsolatban vannak egymással, amelyik növekszik az egymás iránti kölcsönös szeretetben, Krisztusnak és Igéjéhez való engedelmisségben él, a legfenyegetőbb e földön a Sátán birodalmára. A Sátán semmitől sem fél annyira, mint ettől. Imádkozatok hát ezért, hogy az Úr segítsen bennünket mindennap Krisztus teste igazságának dicsőséges fényében élni. És hogy egyre több keresztény szerte e világon megérthesse ezt, és ennek valóságában élhessen. Lássuk meg azt a gyülekezetet, amelyik létszámban kicsiny, amelyik visszatért az eredeti dicsőséghez, amelyik hangszer Isten kezében, hogy megfutamítsa a sötétség erejét, és csatornául szolgáljon az ínséges világ áldására.

Zac Poonen

Forrás: Internet. Közreadta: Bencsikné Zsuzsa

Indiánok pszichológiája

Egy író útleírásában elbeszéli:

Több napos megerőltető gyaloglás után indiánjaim, akik a málhát cipelték, leültek az őserdő szélére és semmi pénzért nem voltak hajlandók továbbmenni. Béremelés, húskonzervek, könyörgés és szemrehányás, mind hiába volt.

Végül is közölték velem különös magaviseletük okát. Azt állították, hogy az ő lelkük a nagy iramban lemaradt, nem tudta a gyaloglás tempóját követni. Ezért ők most csendesesen leülnek és megvárják, míg lemaradt lelkük utoléri őket.

Ezek az indiánok jobban értettek lelkük gondos ápolásához, mint mi. Pedig nem volt alkalmuk mélyenszántó előadásokat hallgatni, vagy lélektani tanulmányokat folytatni.

Nem abból fakad-e a mi nyomorúságunk, hogy lelkünk a hétköznapi túlekedésében és rohanásában messze lemarad mögöttünk?

Nem kellene nekünk is alkalmat adni lelkünknek, hogy „utolérjen” bennünket?

Az esti órákban, vasárnap vagy szabadság idején várjunk elcsendesedve, míg lemaradt lelkünk újra utolér minket.

Forrás: Vetés és aratás

Közreadta: Ökrösné Margó

A nagy bűvész

Hudini egy nagyon híres bűvész volt. Hogy miről volt híres? Hát arról, hogy bárholnan ki tudott szabadulni. A legjobban őrzött börtönökből is sikeresen kijutott, anélkül, hogy észrevették volna. Különböző cseleket, trükköket alkalmazott.

Egyszer meghívták egy kis faluba. A településen építettek egy kis börtönt. A cellák biztonságát akarták tesztelni. Hudini elvállalta. Az épület tervezői állították, hogy ezeket a börtönajtókat még maga Hudini sem tudja kinyitni. A nagy bűvész közölte, hogy 5 perc alatt ki fog jönni a rácsok mögül. Bement a cellába, majd rácsukták a vasajtót. Hudini rögtön munkához látott. Nem teljesen tisztességes, de a nadrágövében egy kis tű volt elrejtve. Most

elővette a tűt, és elkezdte a zárat mozgatni vele. Már fél óra eltelt, de a zárral még mindig nem boldogult. Minden eddig ismert módszerét megpróbálta bevetni, hogy a kis tűvel kinyissa a börtönajtót. Már 2 óra is eltelt, de még mindig semmi eredmény. A bűvész már kezdett kétségbeesni. Szenvedett a gondolattól: Mi lesz, ha nem bír kijutni? Végül teljesen feladta. Kétségbeesetten, összetörve kissé nekidőlt a börtönajtónak. A könyökével egy kicsit meglökte az ajtót, és majdnem kiesett rajta. Az ajtó ugyanis kinyílt, mivel be sem volt zárva.

Ez az eset valóban megtörtént, de lelki értelemben is nagyon sokat tanulhatunk belőle.

Az emberek rabságban élnek. A bűn rabságában. Próbálnak szabadulni, minden terhet lerázni magukról, de az igazi békés szabadságot nem tudják elérni. Megkísérlik csalással, ügyes kis eszközökkel kinyitni a börtönajtót, miközben nem veszik észre, hogy az végig nyitva volt. Jézus kinyitotta számunkra az ajtót. Nem kell elszenvednünk

jogos büntetésünket, szabadon távozhatunk, az ajtó már nincs kulcsra zárva. Sajnos sokan még nem tudják ezt, és keresik a kulcs megoldást az életük nagy problémájára. Légy te, aki felvilágosítod az embereket arról, hogy az ajtó nyitva áll, és az onnan kivezető út maga Jézus!

A világitótorony üzenete

Volt egyszer egy férfi, aki hajóskapitány akart lenni. Sokat tanult és dolgozott, és kapitány is lett az egyik legmodernebb és leghatalmasabb hajón.

Egy ködös éjjelen fényt pillantott meg az óceánon, amely egy másik hajó fényének tűnt. Egyre közeledett feléjük. Világosan látszott, hogy ha tovább is így halad a másik hajó, akkor ütközni fognak!

Gyorsan jeleket kezdett leadni

a kapitány:

– Kérem irányt változtatni: 10 fok nyugatra.

Már érkezett is a válasz fényjelekkel a sűrű ködön át:

– Változtasson Ön irányt: 10 fok keletre!

A kapitány ideges lett és visszajelzett:

– Főkapitány vagyok 30 év hajózási tapasztalattal. Változtasson irányt: 10 fok nyugatra!

A válaszüzenet ez volt:

– Egyszerű tengerész vagyok, változtasson irányt: 10 fok keletre!

Erre a kapitány dühöngeni kezdett, és még egy utolsó figyelmeztetést küldött:

– Érdemrenddel kitüntetett főkapitány vagyok 30 évi tapasztalattal, és egy 50 tonnás teherhajót irányítok. Megparancsolom, hogy azonnal változtasson irányt: 10 fok nyugatra!

Máris jött a rövid reakció:

– Egyszerű tengerész vagyok, és a világitótoronyban ülök. Változtasson irányt!

„MERT NEM AZ A KIPRÓBÁLT, AKI MAGÁT AJÁNLI, HANEM AKIT AZ ÚR AJÁNLI.” (2Kor 10,18)

Forrás: Internet, az írásokat közreadta: Kissné Andi

(IMA)HÁZUNK TÁJÁN

„Nem adom fel!”

Beszámoló az őszi Gyermecklubról

Nyár elején az ünnepi alkalmak torlódása miatt elmaradt a pünkösdi Gyermecklub-rendezvény, ezért is vált nagyon időszerűvé az „őszi” találkozó megrendezése, amire október 2-án, vasárnap délután került sor. Azért tettem idézőjelbe az őszi kifejezést, mert Isten gondviselésének köszönhetően még mindig élvezhettük az „indián nyár” áldásait, a nap simogató melegét.

Meghívásunkra mintegy ötven XI. kerületi gyermek „hozta el” szüleit, nagyszüleit a budai imaházba. Nagy Jánosné Zsuzsa köszöntötte vendégeinket, majd a fiatalok Nagyné Kalán Évi vezetésével a gyermekereget egy kedves dalra tanították meg: „Nem teszem a kezeimet a tarkómra, jöhet akármilyen nagy próba, nem teszem a kezeimet a tarkómra, mert már enyém a győzelem! Nem adom fel!” Néhány ismétlés után csak úgy zengett az imaház a bátor kis harcosok csatakiáltásától...

Ezen a délutánon is Kiss Laci „bácsi” tartott rajzos evangélizációt, amelyet a kicsinyek nagy örömmel és várakozással fogadtak. A történet az *elveszett bárányról* szólt, meg a jó pásztorról, aki otthagya a kilencvenkilencet, hogy megkeresse az elkóborolt századik juhocskáját, és amikor megtalálta, hazavitte és nagy vigassá-

got tartott barátaival. Így keres meg bennünket is az Úr Jézus a bűnben, hogy kiemeljen, megszabadítson és üdvöt adjon. S ilyenkor „öröm van a mennyben egy bűnös felett, ha megtérve hazaérkezett.”

A tanult dal elisméltését követően a gyermekek *ajándékban* részesültek. Lévén tanévkezdés, füzeteket és ceruzákat kaptak, de a játékról sem akartuk leszoktatni őket, ezért mindenki kapott egy pöttyös labdát. És persze volt a csomagban csokoládé, és a szülők számára is néhány, a háztartásban hasznosítható termék.

A *szeretevendégséget* az udvaron tartottuk meg, ahol a kalács és finom tea fogyasztása közben építő beszélgetéseket folytattak a résztvevők – a labdázó kicsinyek zívajától nem zavartatva... Lehetőség nyílt arra is, hogy az asztalokra kitett „second hand” ruhák és cipők jó része megtalálja új gazdáját.

Ha a folytatásra gondolunk, azt kell nekünk is mondanunk: Nem adjuk fel! Azért imádkozunk, hogy ezekkel a családokkal két gyermecklub között is egyre gyakrabban találkozhatunk, és közülük egyre többeket megtaláljon és hazahozzon a jó Pásztor!

Kolozs Nagy János

Kedves Gyerekek!

Sajnos ezentúl csak az ovisok kapnak színeznivalót, mert a kis és nagy iskolások közül senki nem fejt meg hónapok óta a rejtvényeket.

Akik szeptemberben helyes megoldást adtak le:

Ádány Barnabás és Boda Zolt

A színezéseket a lépcsőházi táblán láthatjátok.

Á.J.

Boldog születésnapot!

Kiss Anna (okt. 12.)

Zákány László (okt. 12.)

Kiss Máté (okt. 29.)

Óvodások (7 év alatt)

Ezen a képen Mózeszt láthatjátok, amikor Isten elhívta a zsidó nép vezetőjének, hogy kivezesse őket az egyiptomi rabságból. Nagyon érdekes látvány lehetett, hogy Isten az égő, de mégsem elégő csipkebokorból szólt Mózeshez.

Talán pont ezen a héten tanultatok erről a bibliakörön?

Színezzétek ki a rajzot, majd vágjátok ki, és a neveket sem lefelejtve dobjátok be a szokásos dobozba

Forrás: A szívárvány alatt c. kifestőkönyv

Örömhír

Örömmel tudatjuk a testvérekkel, hogy szeptember 24-én, szombaton megszületett *Sonkoly Patrik*, *Sonkoly Tamás* és *Annina* elsőszülött gyermeke.

Isten áldását kívánjuk az egész család életére!

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel köszöntjük októberben született testvéreinket!

Ádány Mihályné (okt. 1.)
Barabás Júlia (okt. 1.)
Zákány Etelka (okt. 1.)
ifj. Zákány Zoltán (okt. 2.)
Polányi Károly (okt. 3.)
Nagy Viola (okt. 4.)
Kádárné Kőszegi Mariann (okt. 13.)
Gulyás Jenő (okt. 16.)
Szabó Sándor (okt. 18.)
Egyed-Kiss Attila (okt. 23.)
Gulyás Józsefné (okt. 23.)
Zákányné Megyeri Eszter (okt. 23.)
Kádár László (okt. 25.)

„Nem nékünk, Uram, hanem a te nevednek adj dicsőséget a te kegyelmedért és hűségédért! Miért mondanák a pogányok: Hol van hát az ő Istenük? A mi Istenünk az égben van, és amit akar, azt mind megcselekszi!” (Zsolt 115,1-3)

Az Úr nevének dicsőséget szerez az Ő kegyelme és hűsége, és mi elismerjük, hogy Ő méltó a dicsőségre. Tudjuk, hogy Ő az egyedüli Isten. Aki felismeri az Úr dicsőségét és hatalmát, nem tesz fel olyan kérdést, hogy hol van Ő? Mi tudjuk, hogy a Mennyben van, de a távolság nem akadályozza meg Őt abban, hogy a Földön megcselekedje azt, amit akar. Hatalma van arra, hogy véghezvigyen nagy dolgokat.

Vessétek Rá minden terheteket, mert megígérte, hogy elhordozza. Az idő sem jelent korlátot, mert ezer esztendő annyi Előtte, mint a tegnapi nap, amely elmúlt. (Zsolt 90) Az Úr megáld titeket a magasból, az Ő áldottai vagytok. Az Úr gyönyörködik azokban, akik félik az Ő nevét, akik kegyelmében reménykednek.

Áldjátok és dicsérjétek az Urat!

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

- Vasárnap:
9,15 óra: imaóra, gyerekeknek bibliakör, tinédzsereknek *Palacsintázó*
10 óra: Istentisztelet
17 óra: Istentisztelet
- Csütörtök: 18,30 óra: Bibliaóra
- Péntek: 18 óra:
Ifjúsági alkalom

A hónap első vasárnapján, a dél-előtti istentisztelet után *Közösségi Vasárnap*: kávé, tea, sütemény és lelkes testvéri beszélgetések.

Minden hónap 3. vasárnapján a délutáni istentiszteletet a Kamaraerdei Idősek Otthonában tartjuk.

Október 30-án tartjuk hagyományos gyülekezeti hálaadó ünnepélyünket.

Ajánló

Aki szeret az interneten böngészni, annak szeretettel ajánljuk a gyülekezet Facebook-oldalát.

A gyülekezettel kapcsolatos hírek, érdekességek olvashatók ott, amelyek bemutatják a gyülekeze-

tünk életét a kívülállóknak, és érdekesség lehet a tagoknak is. Lájkolni is lehet!

www.facebook.com/budaibaptista

Betegeink

Baranyai János
Kádárné Kőszegi Mariann
Kiss Gyula
Lippai Gábor
Menyhért Béláné
Ökrös Sándor
Pomázi Lászlóné
Szabó Sándorné
özv. Takács Sándorné
(Kiskőrösi Szeretetház)

„Ha tehát már most megigazított minket az ő vére által, még inkább meg fog menteni minket a haragtól. Mert ha akkor, mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által.” (Rm 5,9-10)

Zsoltárzengő ábécé

(A „Zengő ábécé” dallamára)

Alázatos légy nagyon,
Bízzál minden új napon,
Cérnaszálon életed,
Csillag ágán mérheted,
Díszbe öltözött a föld,
Életet lehel a völgy,
Félszket rakja kis madár,
Gazdagon terít a nyár,
Győz a fény a füst felett,
Hit szemével nézheted
Imadkozva csendesen,
Jó az Isten, jót teszen,
Kérdéseid hallja mind,
Látja arcod, rád tekint,
Lyukas edényt újra vált,
Maggal hinti a határt,
Nem hagy el, hűsége véd,
Nyomában minden tiéd
Ott is ad, hol nem remélsz,
Őriz, mindhiába félsz,
Pásztorlába nem remeg,
Rábízhatod léptedet,
S minden gondod és bajod
Szíve mélyén tudhatod,
Tudja, mielőtt te kérsz,
Tyúk vigyáz így kicsibét,
Utolsó lehetsz ugyan,
Ünnepelhetsz boldogan,
Vérén váltva koronád,
Zengjenek víg harsonák,
Zsoltárt, zsoltárt mondj világ.

Miklya Zsolt

Szerkesztette: Ádány Judit és Kolozs Nagy János

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu